

A költő dolga

Koncz István

A költő dolga nem az én dolgom;
pajtás, melós-becsület kérdése az egész...
És, ha figyelsz a szóra mégis,
mit mondasz asszonyod vagy
virág-lánykád kérdező nézésére,
amikor leteszed a lapátot
vagy az újságot, és kabátod válladra vetve,
tetszetős hazugságon gondolkozol, hogy
megszabadulhass a mások igazságától.
Sorra veszed, hogy mi nincs, mi kellene,
és eszedbe sem jut, hogy anyádat elfelejtetted,
mint házból kikérült holmit, egyszerűen azért,
mert nincs időd őt is szeretni, meg a
magad dolgával is törődni.
Az utca, melyen elindulsz, zajtalan
és sziürke, mint az életed;
s úgy, ott menetközben érzed, hogy nem érdekel
sem a lapát, sem az újság,
mintha semmi közöd sem lenne hozzájuk,
bandukolsz, és bölcselkedésre szoktatott
gondolatod eljut egészen addig, hogy megállapíthatod,
hogy létezel valóban és visszavonhatatlanul.
A virág csak jel, mint a betű vagy kézfogás;
az éjszaka Holddal és Hold nélkül is,
csavargóival és csavargói nélkül is,
emlékkel és emlék nélkül is egyforma, lásd,
és hiába igyekszel ravaszul élni,
ezt meg kell tudnod mindig, újból és újból,
amikor így egyedül bandukolsz ezen a zajtalan
sziürke utcán.

A költő dolga nem az én dolgom;
pajtás, melós-becsület kérdése az egész...

1957